

betichten. Van Ravesteyn heeft het programma der z.g. nieuw-zakelijke bouwmeesters nooit „zonder meer’ aanvaard, hij vreesde van het begin af het gevaar der onvruchtbare dogmatiek, hij zette zich al vroeg schrap tegen den cultus van de rechte lijn en toonde — zij het aanvankelijk op minder uitbundige wijze — „de neiging naar het bewegelijke, muzikale, fantasierijke, den lust in Mozarteske en Glucksche accenten, de behoefte zelfs aan het luxueuze en weelderige”, als ik enkele woorden uit een vroegere karakteristiek mag aanhalen. Dat sommigen hierin slechts een nieuwe modegril zagen, aan grappenmakerij dachten en den draak staken met Van Ravesteyn’s „krul”, behoeft nauwelijks als serieuze critiek te worden opgevat. Indien de geschiedenis iets leert, dan is het wel dit, dat iedere nieuwe oriëntatie in de kunst kans loopt aanvankelijk als ijdele buitenissigheid te worden gedoodverfd. En men vraagt zich af wat de lieden, die voorgeven reeds „draaierig” te worden van een gebouw als de Holland van 1859 te Dordrecht, dan wel moeten

De kamer van de Commissarissen

